

NÉPTANÁCS

TRIPTICHON

1.

Azt mondja el az elvtárs, hogy mikor adott túl a biciklijén,
és mennyiért tette, me' hogy azt nem szabadott volna,
me' ugye, az is, ugye, államosítva volt, és hát ugye:
közvagyon. Mondja csak el szépen, sorjában, hogyan
is adott túl a kicsiny közösségünk számára különösen
értékes járművön, és azt is mesélje el, szépen, sorjában,
hogy miért épp egy szomszéd falusi kuláknak adta, és
hogy mi a véleménye arról, hogy ezután kitől fogják

majd kölcsönvenni az elvtársak, amikor a községünkhöz
tartozó falvakba szeretnének meggyőző útra menni. Ezt
mondja meg nekünk az elvtárs, és ne félrebeszéljen meg
handabandázzon, me' úgyis tudjuk mi, hogy honnan fú
a szél. Tudjuk mi, hogy ez állam elleni szervezkedés,
hogy ez egyszerűen, hogy is mondjuk, hogy érthető
legyen, szabotázs. Megszabotálta kis közösségünk lelkes
munkáját, megszabotálta a kollektívbe való belépést,

megszabotálta a meggyőzést. És lehet, hogy melege van az
elvtársnak abban a vastag bundában meg kucsmában a
forró kályha mellett, de csak izzadjon, csak legyen melege, mert
nekünk is melegünk lett hirtelen, amikor fény derült tetteire.

2.

És azt is tudjuk mi, Akácós elvtárs és Bruma elvtárs, hogy
nemcsak pártunk ellen, hanem ellenünk is irányult ez az
az egész, s hogy amikor meg teccett kapni az idézést, mit tetszett
mondani. Hogy káromkodni teccett, hogy azon nyomban
le teccett tenni a vésőt és a kalapácsot, a kislánya által
vitt elemőzsiát elfogyasztatlanul vissza teccett pakolni a

táskába, és déli egy órakor, a munkanap kellős közepén
– eléggé elítélhető módon – haza teccett menni. Illetve

nem is haza, hanem – nem egy igazi elvtárshoz való
viselkedést tanúsítva – be teccettünk ülni a bodegába,
és ott egész estig teccettünk inni, és csúnya dolgokat
teccettünk kiabálni, meg irredenta nótákat teccettünk
énekelni. És azt is tudjuk mi, hogy falus társát, aki dákóll
magyarnak nevezte magát, molesztálni teccett, és eléggé
nem elvtársias módon pofozkodni teccett vele. Mindent
tudunk, elvtársam, mindent, de mindent.

3.

És arra gondoljon az elvtárs, hogy családja van, apró gyermekei
vannak. Gondoljon a jövőjükre, gondoljon arra, hogy jó
dolog lesz-e nekik egy áruló gyerekeinek lenni, jó lehet-e
nekik majd ezzel a bélyeggel indulni a komonizmus útján.
Meg arra is gondoljon, hogy bármikor bármi megtörténhet,
és mi jó előre figyelmeztettük, mi megmondtuk, mi
felhívtuk a figyelmét. Mert ha elmondja, hogy ki volt, aki
felbiztatta, hogy kik vannak e mögött a valaki mögött,

kik azok, akik a faluban kis közösségünk, lelkes és odaadó
munkát végző elvtársaink ellen, és ellenünk is uszítanak,
lehet, hogy megússza kevéssel. Ha nem, még ki tudja, mi meg
nem történhet. Mi rendes emberek vagyunk. Mi az ön érdekében
beszélünk. Azért vagyunk, hogy megértse végre, hogy
mi a saját érdeke, hogy nem szórakozásból ül itt magával
szemben két felnőtt ember immár tíz órája ebben a rettenetes
forráságban. Me' nekünk is van türelmi zónánk, amit nem illik

megsérteni, amit illik tiszteletben tartani. És csak barátilag
jelezzük, csak figyelmeztetünk, hogy türelmünkben kifogyhatunk
egyszer, és akkor az beláthatatlan következményekkel járhat.
És akkor azt nem fogja megköszönni az elvtárs, nem fogja az
ablakba tenni az elvtárs, és nem fogja elfelejteni. Amíg él, addig
fogja emlegetni, s még a gyerekei is, és a gyerekeinek a gyerekei
is, és azoknak a gyerekei is. Amíg élnek. Míg csak élnek. Addig.
És meg nem halnak. Addig. Úgy bizony. Úgy bizony.